

JEGYZET

MISSZIÓ

Teológiai szempontból ellenőrizte:
Endreffy Géza ev. lelkész

Presbiterképzés

Révfülp

2011

Készítette:

Garádi Péter

1. Bevezetés

A *misszió* a világegyetem legjobb hírének, üzenetének, az evangéliumnak továbbadása embertársaink, a másik ember felé. Mert annál jobb hír nincs, hogy Isten szereti a tőle elfordult embert, emberiséget és Jézus Krisztusban hozzá fordul, elébe fut és a vele való közösséget kínálja, már itt a földi életben úgy, hogy a legnagyobb kincset, az üdvösséget ajándékba adja mindazoknak, akik nem utasítják el.

Nem törekedtem a *misszió* fogalmának tudományos megfogalmazására, de arra igen, hogy a gyülekezeti vezetők, presbiterek számára egyszerű és érthető legyen. Ugyanis a mai napig él egyházunk közvéleményének jelentős részében az a hiedelem, hogy a misszió a hit terjesztése a keresztyén fehér ember részéről a pogány színes bőrűek felé. Igen évszázadokon keresztül ezt is jelentette, de ma már világméretben a fordítottja is előfordul, és egyre gyakrabban elő fog fordulni.

A misszió, a Biblia tanítása szerint, nem választható feladat, nem olyan, mint a „C” típusú tárgy az egyetemen, mely fakultatív, hanem minden keresztyén, Krisztust követő ember számára kötelezettség. E kötelezettséget az Úr Jézus parancsban fogalmazta meg, minden generáció, minden hívő emberének.

2. Alapvetés

Nem lehet más alapvetése ennek a *misszióról* szóló Jegyzetnek, mint Jézus Krisztus missziói parancsa. Olyan fontosnak tartották a jézusi küldést a tanítványok és az első keresztyének, hogy mind a három szinoptikus evangélium „lehozza” a Mester szavait. Ezzel teljesen szinkronban van János evangéliuma, melyben Jézus Pétert bizza meg a „juhok legeltetésével és őrzésével”. Az őrzéshez pedig hozzátartozik az elveszett „juh / bárány” felkutatása, megkeresése és a hazafelé, Jézushoz vezető út megmutatása. Ez a *misszió*.

Lukács evangélista a másik, az Apostolok cselekedeteiről szóló könyvében, a búcsúzó Jézusnak azokat a szavait is leírta, melyben a missziós szolgálatot végző, alaphozzáállítására utal: tanú Jézus Krisztusról („tanúim lesztek”). A tanú pedig szavakkal és étellel, beszél arról, akit maga is megismert, aki a tanúságtétellel megbízta. Ez is a *misszió*.

Missziói parancs:

Mt 28, 18-20 : Jézus mondja: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. *Menjete el, tegyete tanítvánnyá minden népet*, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, *tanítva őket*, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Mk 16, 15,16 : Jézus mondja: „*Menjete el szerte a világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek*. Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”

Lk 24, 45-49a : (Jézus) „Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt nekik: Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és *hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között*, Jeruzsálemtől kezdve. *Ti vagytok erre a tanúk*. És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért...”

Jn 21, 15c, 16c, 17c : (Jézus így szólt Simonhoz Jóna fiához): „...*Legeltesd az én bárányaimat! ... Őrizd az én juhaimat! ... Legeltesd az én juhaimat!*”

ApCsel 1, 8 : (Jézus mondta) „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és *tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.*”

A XXI. században, Európa közepén, Magyarországon „működő” evangélikus egyház, azaz egyik történelmi felekezet, gyülekezetei tagjainak, presbitereinek, van-e mindehhez köze?

Ehhez az alábbi három kérdésre kell mindenkinek magában megindokolt választ adni.

A kérdések a következők:

Jézus missziói parancsa,

- csak a 11 tanítványnak, és csak akkor szólt?
- csak az erre elhívottaknak szól, pl. lelkészeknek, misszionáriusoknak stb.?
- mindenkinek szól?

Pröhle Károly teológiai tanár így ír a „Bevezetés Luther négy iratához” egyik alfejezetében:

„A Kiskátéban és a Nagykátéban különböző címeket és megjegyzéseket találunk, arról, hogy (Luther) kinek szánja ezeket a könyveket: lelkészeknek, prédikátoroknak, tanítóknak, családfőknek, ifjúságnak, gyermekeknek. Egyszóval mindenkinek. Ha komolyan vesszük azt, amit a Kiskaté előszavában a nép tudatlanságáról ír, – és tudjuk, hogy ebben nem túloz – akkor csodálnunk kell azt a bátorságot, - a hit bátorságát! – amellyel *tanításra szólítja fel mindazokat, akiknek maguknak is tanulniuk kell.* Ez lett az evangélikus iskola jól bevált módszerévé is. *Az kezd tanulni igazán, aki maga is tanít.*” (Kiemelés Garádi P.-től)

Ki az, akinek nem kell tanulnia a Mestertől? Mindenkinek kell. Ha pedig mindenkinek kell, akkor tanítani, azaz tanúságot tenni is mindenkinek kell. Mert a Jézus Krisztusról szóló tanítás, tanúságtétel és a Róla szóló tanúságtétel, tanítás.

Ezek után a válasz nem lehet más, csak az, hogy **Jézus missziói parancsa**

- *mindenkinek szól, mindenkire érvényes és mindenkire vonatkozik.*

Sokan kérdezték már azt, hogy akkor minek a lelkész, mit csinál a pap, a tanítás az ő feladata.

Igen az ő feladata, úgy ahogy a tanító feladata tanítani a nebulókat az iskolában. Mégis a gondos szülő otthon tanul gyermekével, de nem csak iskolai anyagra oktatja, - persze abban is segít neki - hanem sok olyanra is, ami nem tananyag. A szülő úgy foglalkozik gyermekével, hogy közben nincs tanítói, pedagógusi végzettsége. Olyan egyetemes küldetése van mindenkinek a misszió végzésére Jézus Krisztustól, mint a szülőnek gyermekének oktatása, nevelése tekintetében. Aki a szülőnek az oktatásra, nevelésre szoruló gyermeke, az a hívő keresztyénnek az Isten mentő szeretetéről mit sem tudó embertársa. Ahogy a tudományt és az emberi együttélés rendszerét „oda kell vinni” a gyermekhez, úgy a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot is oda kell vinni, az arról nem tudó embertárshoz. Ez a *misszió*, és ezért egyetemesen minden hívő ember feladata a *misszió!*

3. Részletezve: mi a misszió?

Mindannyiunk számára fontos tisztázni, hogy lépéseiben mi a *misszió*.

A misszió:

- elmenni
- elvinni
- elmondani
- megélni

az evangéliumot, - vagyis azt a jó hírt, hogy Isten Jézusban lehajolt az emberhez és Jézusért megbocsát annak, aki ezt bizalommal magára nézve érvényesnek veszi – a másik ember felé.

A misszió folyamat és történés, melyet adott időben, időtartamban és térben, adott helyen, konkrét személy, vagy személyek irányában végeznek, folytatnak.

A misszió folyamata:

- küldés meghallása és megértése
- a feladat elgondolása
- elhatározás
- döntés
- felkészülés
- kivitelezés
- értékelés (nem az eredményesség tekintetében, hanem a hozzáállásra és a módszerekre nézve),

és mindez Isten iránti engedelmességbe ágyazva.

Érdekes a „helyzet”: Isten minden hívő embert kiüld *misszió*ba, ugyanakkor a *misszió*ban szolgáló vonatkozásában feltételeket fogalmaz meg. Erről konkrétan és közvetetten a Bibliából tudhatunk, főleg Pál apostol leveleiből és az ő életének tanulmányozása révén.

A misszió feltételei a missziót végző vonatkozásában:

- ismerni a Küldőt,
- napi kapcsolatba lenni Vele,
- meghallani Őt, a Küldő szavát ,
- engedni a küldésnek,
- folyamatosan tanulni, készülni,
- elfogadni az eszköz szerepet,
- minden Istentől kapott talentumot mozgósítani,
- társakat keresni, elfogadni,
- közösen szolgálni,
- bizonysgot tenni, beszámolni, a missziót irányító Szentlélek munkájáról.

4. A misszió nem fakultatív tevékenysége a hívó embernek

A hívó ember Isten-függőségben él. Nem azt teszi, amit akar, hanem, amit Isten. A felnőtt ember függősége, minden esetben, helyzetben és viszonylatban, kiprovokálhatja, a „na ezt azért már nem” véleményt. Az Isten-függőség azonban teljesen más. Ő olyan mértékig akarja a mi javunkat, és látja, mi jó nekünk, mire van szükségünk, mit, miért ad, enged az életünkben, amit mi el sem tudunk képzelni, fel sem tudunk fogni. Csak a javunkat akarja! Nincs még egy olyan személy, még a legközelebb álló sem, aki annyira szeret és annyira a legjobbat akarja nekünk, mit a mi drága Mennyei Atyánk.

Ez a kiinduló állapot, amikor Isten *misszióba* küld. Lesz róla később szó, itt csak röviden: Ő mindenható, ezért bárkit tudna küldeni helyettem, de pontosan tudja, hogy a *missziós* szolgálatra nekem, a gyülekezetemnek, annak a közösségnek van szüksége, ahova tartozom. Általa megerősíteni, építeni akar engem, bennünket.

Néhány bibliai személy, aki az Úré volt, de a küldésre, különbözőképpen reagált. Volt, aki azonnal készséges volt, más alkalmatlanságát hangsúlyozta, más pedig „ki akarta cselezni” az Istent (Jónás). Ismerkedjünk meg velük, saját „szövegük” alapján:

2 Móz 3, 10-11 : „Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izrael fiait Egyiptomból! Mózes azt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek és kihozzam Izrael fiait Egyiptomból? De az Isten azt mondta: Bizony én veled leszek.”

2 Móz 4, 10-12 : „Akkor ezt mondta Mózes az Úrnak: Kérlek Uram, nem vagyok én ékesen szóló. Ezelőtt sem voltam az, de azóta sem vagyok, hogy szolgálóddal beszélsz. Sőt nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok én. De az Úr ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává, vagy süketté, látóvá, vagy vakká? Talán nem én az Úr? Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, mit beszélj!”

Ézs 6, 8-9 : „Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok engem küldj! Ő így válaszolt: Menj, és mond meg e népnek ...”

Jer 1, 4-8 : „Így szólt hozzám az Úr igéje: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt világra jöttél, már megszenteltelek, népek prófétájává tettelek. De én azt válaszoltam: Ó, Uram, Uram! Hiszen én nem értek a beszédhez, mert fiatal vagyok! Az Úr azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit parancsolok! Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek! – így szólt az Úr: Én most a szádba adom igémet!”

Ez 2,1 -3a, 4b, 5a : „Ezt mondta nekem: Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám. Ezt mondta nekem: Emberfia, elküldelek téged Izrael fiaihoz, Mondd nekik: Így szól az én Uram az Úr! ... Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele ...”

Jón 3, 1-2 : „Az Úr igéje másodszor is szólt Jónáshoz: Indulj Ninivébe, a nagyvárosba, és hirdesd ott azt az üzenetet, amelyet én mondok neked!”

A bibliai idézetekből látható, hogy Isten, ha embermentésről és a hívő megerősítéséről van szó, mindent megtesz. Ő nem ismer lehetetlent. Azt is érzékelhetjük, hogy az Úr soha nem teszi fel a kérdést: „akarsz-e menni”? Ő dönt, és mi nem mondhatjuk, hogy „most nem, majd máskor, inkább a másikat küld, most nincs kedvem, inkább adj a képességeimnek jobban megfelelő szolgálatot” stb. Megtehetjük, hogy nem megyünk, de az a Mindenható Isten iránti engedetlenség. Az engedelmisség „jutalma” viszont az, hogy „én veled leszek”. Itt a földön és az örökkévalóságban. Kell-e ennél több bárkinek is?

Isten ma is minden hívő embert küldeni akar. Az evangélikus presbitereket is, itt Magyarországon, a XXI. században.

Nézzük meg, hogy Isten hogyan választ és küld ki *misszió*ba.

A kiválasztás és a küldés jellemzői:

1. Isten tudatos és nem véletlenszerű munkájának eredménye.

Isten nem ötletel, hanem tudatos tervszerűséggel munkálkodik ebben a világban. Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözöljön és eljusson az igazság megismerésére.” (1. Tim 2,4)

2. Az ember nem alkalmas rá, de Isten alkalmassá teszi.

Ahogy a hívő ember nem mondhatja, hogy nem vagyok rá alkalmas, úgy azt se állíthatja, hogy alkalmas vagyok rá, „nekem ez csípőből megy”.

3. Nem az ember akaratától függ, hanem Istenétől.

Ha Isten az akarja, hogy minden ember üdvözüljön, akkor ennek útjáról, módjáról is Ő gondoskodik. Ehhez keres kezeket, lábakat, szemeket, füleket, szájakat és szíveket, azok közül akik már az Ő követői.

4. Nem az egyházamat szolgálom és képviselem, hanem Istent.

Isten a küldő, még akkor is, ha formailag egy szervezet, missziós központ, egyház, gyülekezet küld is ki. Nem az egyháznak, gyülekezetemnek kell híveket toborozni, hanem Isten Jézus Krisztusban testet öltött szeretetéről bizonyosságot tenni. Gyülekezetemet javasolhatom, mint lelki otthont, mely a lelki fejlődéshez szükséges.

5. A küldés elfogadása és a parancs teljesítése, a hívő élet alapcselekedeteinek egyike.

Sokan megrekednek ott, hogy „én hiszek, én az Úr gyermeke vagyok, én hallgatom és olvasom az ígét”. Isten azt akarja, hogy minden hívő ember továbblépjen. A *misszió* a továbblépés egyik, - a földi élet végéig folytatandó – fázisa.

5. Missziótlan egyház

A Magyarországi Evangélikus Egyház (MEE) missziótlan egyház! Miért e súlyos vélemény? Azért, mert amennyiben igaz, hogy *gyülekezeteiben él az egyház*, márpedig igaz ez a bibliai tanításon alapuló és a reformátorok által megerősített tétel, akkor a *misszió*nak, a gyülekezetek alapfunkciói egyikének kellene lennie. Ez pedig a Magyarországi Evangélikus Egyházban a gyülekezetek többségére nem jellemző. Ezért missziótlan a mi evangélikus egyházunk.

Mi jellemző gyülekezeteinkre az evangélium (megtérés, bűnbocsánat, üdvösség) hirdetése és a tanítás terén?:

- lelkész és esetleg hitoktató, gyermek bibliakör vezető végzi,
- szinte csak gyülekezeti kereteken, körzeten belül végzik,
- szinte csak evangélikusok felé végzik,
- a gyülekezet tagjainak többsége csak „fogyasztó”.

Helyette (a lelkiismeret megnyugtatósára is?) van:

- Missziói Központ
- rádió misszió
- börtön misszió
- kórház misszió
- alkoholistákat mentő misszió
- cigány misszió

Ezek természetesen mind nagyon fontosak és szükségesek (a jövőben is!), de elfedik a gyülekezetek „semmittevését” (tisztelet a kivételnek) a *misszió* területén.

Tehát a látszat szerint a Magyarországi Evangélikus Egyház fontosnak tartja a missziót. De ha ez nem csak látszat lenne, akkor a felsorolt missziói ágakon és Központon túlmenően, kötelező tantárgy lenne a missziológia, lenne Missziológiai Tanszék, és lenne a lelkész és hitoktató képzés mellett, misszionáriusképzés is az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Továbbá az egyház gondoskodna középfokú misszionáriusképzésről és regionális missziói központok felállításáról. A gyülekezeti lelkészek továbbképzésébe beiktatnák a missziót és a *canonica visitatio*-n vizsgálnák a gyülekezetek missziós tevékenységét.

Ami ma jellemző:

- a gyülekezetekkel a felsorolt a missziós ágaknak nincs, vagy alig van kapcsolata,
- e missziós munkaágakban dolgozók nem kis százaléka, vagy önjelöltként jutott egy adott munkaágba, vagy kontraszelekció révén. Az egyház senkinek soha nem mondta, hogy te erre alkalmatlan vagy. Más: azért csinálja, mert nincs (már) kedve, vagy alkalmatlan a gyülekezeti munkára,
- az éves jelentéseik, beszámolóik, - tisztelet a kivételnek - abszolút semmitmondóak,
- új gyülekezetek alig születnek
- nem lelkészi munkatársak kevesen vannak,

6. Misszió és a feedback (visszacsatolás)

A feedback angol szó, mely visszacsatolást, visszahatást jelent. A kölcsönhatásnak egy speciális formája. A tudományterületek közül, először a biológiában, az élettanban terjedt el ez a kifejezés. Ma már ezeken a szakterületeken kívül is használják.

A *missziót* végzők egyik fontos tapasztalata sűrűsödik össze a missziói feedbackban, visszahatásban. Ennek a tapasztalatnak a lényege az, hogy a missziót végző, egyén és/vagy gyülekezet a szolgálat révén erősödik, gazdagodik. Amikor „kiad magából”, akkor „töltődik” a legjobban. Ez Istennek az ajándéka, csodája és módszertana.

Az személy és/vagy gyülekezet, aki életének a tudatosan vállalt, szervezett (valamiféle) *misszió*, elválaszthatatlan része, az ne csodálkozzon, hogy annyit, vagy többet kap, mint, amit ad. Ezzel, Isten a missziót végzőt védi a kiüresedéstől, kiegészítől, másrészt a magát alkalmatlannak mondót, bűnösnek minősítőt, magát is lelkileg fogyatékosnak, sérültnek látót gyógyítja. Tehát az Isten *munkaterápiának* is használja. Kezében eszköz, a missziót végző gyógyításra is.

Ennek jellemzői tehát:

- A gyógyításban résztvevő gyógyul.
- Az örömhírt (evangéliumot) vivő legalább annyira, vagy jobban örül.
- Szemet kap a lelki éhező meg- és felismerésére.
- Nyitottabb és figyelmesebb lesz az ígére.
- Nő a tanulás iránti igénye.
- Vágyódást kelt a misszióra nézve, másokban.
- Jobban megbecsüli azokat az áldásokat, amelyeket eddig természetesnek vett és szinte elment mellettük.

Ezek olyan megtapasztalások, amiből következik, hogy Isten Szentlelke számára a *misszió*, a *gyülekezetépítés* hatékony eszköze is. Erről a *Gyülekezetépítés – gyülekezetépülés* stúdium keretében már volt szó, és az erről szóló Jegyzet is foglalkozik vele.

7. Az evangélikus egyház (MEE) jövője a misszió Urának való engedelmességtől függ

A Magyarországi Evangélikus Egyház „változó korban” van. A népegyházi jellege két emberöltő alatt eltűnt, de ennek romjai még megvannak. Távolról ezek a „romok” ép „várat” mutatnak, de közelről és belülről az „omladozó falak” tűnnek szembe. Az egyház új jellege, és kereti még nem látszanak. Pontosabban egy-két gyülekezet már új irányt vett, de az egész egyházra ez még nem jellemző.

Az új irány, - nemzetközi példákban is láthatóan – nem lehet más, mint a hitvalló, missziónaló, expanziós jellegű gyülekezetekből álló egyház, mely éppen gyülekezetei révén mindig mozgásban van. Jézustól és az apostoloktól, valamint az első gyülekezetektől veszi a példát és a mintát.

„Amikor Jézus *továbbment* meglátott egy születése óta vak embert” (Jn 9,1) Jézus azért találkozott a vakon születettel, mert „*továbbment*”. Állandóan úton volt, így jutott el sokakhoz. Mentek is, vittek is betegeket hozzá, de szolgálatának jellemzője az volt, hogy azért tudtak hozzá menni, mert ő oda ment. Mindig mozgásban volt.

Fabiny Tamás püspök két gyülekezet (egyház) típusról beszél, amikor **jeruzsálemi helyett, anthiókiai modellt** sürget az egyházban.

Két korakeresztyén egyházmodell bemutatásán keresztül látatja meg, hogy az Egyháznak, úgy az Magyarországi Evangélikus Egyháznak, mint minden európai történelmi egyháznak váltania kell. Mert változott az idő, a kor. A népegyházakban tagként élő tömegek helyett, az újpogányság alkotja a társadalom nagy részét Skóciától, Görögorszáig, Bretagne-tól, a Kaukázusig és Norvégiától, Máltáig.

A *jeruzsálemi modell* ajándék volt. Isten ajándéka: jézusi emlékhelyek, első gyülekezet, megtért zsidók és pogányok zarándoklatainak helyszíne, olyan hely, amelyet mindig fel lehetett keresni, olyan pont, melyhez igazodni lehetett. *Az Egyház egyhelyben, melyet felkeresnek a vágyakozók, szükségét érzők.*

Az anthiókiai egyházmodell viszont nem egyhelyben van, hanem „expanzív, nyitott és pro-akatív. Új és szűz területeket próbál elérni és ebben sokféle módszert alkalmaz. Ehhez világi eszközöket is felhasznál” – írja Fabiny püspök. *Megy előre, és nem helyben várja, hátha betér valaki. Ma úgy mondanánk: szolgál úton, útszélen. Nem a betérő evangélikusokat látja el csupán lelki eledellel, hanem mintha mindig az utolsó időket, utolsó órákat élné, - mindenkit. A templomon kívüli felebarátot, aki elsősorban „Jézushiányban” szenved és csak másodsorban minden más egyében. Mert a Jézus-ismeret és az ebből következő Jézus-követés hiányánál nincs tragikusabb. „Aki engem lát, látja az Atyát is” – mondja Jézus. Ebből az is következik, hogy, aki nem látja a Mestert, - mert „nem volt embere”, aki bemutatta volna neki – nem ismerheti meg a Mindenható Örök Istent sem. Jézus ismeret nélkül nincs Isten ismeret!*

Az anthiókiai típusú egyház, - amivé az evangélikus egyháznak is válnia kell – ezt ismerte fel. Pál apostol szolt (énekelt) a börtönben épp úgy, mint az athéni belváros egyik terén, vagy háznál, zsinagógában, város szélén a szabad ég alatt stb. Mindenhol és mindenkor, alkalmas és alkalmatlan időben. Ezt látjuk most Kínában az úgynevezett földalatti

egyházban. Nem csak a már keresztyének és gyermekeik felé szolgál és viszi az evangéliumot, hanem mindenki felé. Az eredményt, azaz a növekedést pedig rábízta a Szentlélek Úristenre. Az anthiókiai típusú gondolkodás, hozzáállás, gyülekezeti és egyházmodell a *missziós* lelkületből fakad. Vinni az evangéliumot másoknak.

Ez a modellváltás kell ahhoz, hogy az evangélikus egyház itt Magyarországon, ne csússzon vissza a lejtőn, hanem előre haladjon. „Az ősegyház képes volt a modellváltásra” – olvashatjuk, a püspöktől. Vajon a Magyarországi Evangélikus Egyház képes lesz-e rá? Ez pedig nem püspökökön múlik, hanem azon, hogy Te és én mennyire engedjük, hogy Isten Szentlelke átalakítson és felhasználjon bennünket, gyülekezetünket a *misszió*ban.

Csak a folyamatosan mozgásban lévő keresztyén ember és gyülekezet töltheti be Jézus missziói parancsát. Az „álló”, fele annyi evangéliumra éhessel sem találkozik, mint a mozgásban lévő.

Keress magadnak és gyülekezetednek missziói feladatot, szeretteiden kívül is, gyülekezeteden kívül is!

8. Csődök okai a misszióban

A misszió eleve nem „siker sztori, hanem, - mint láttuk – módszer és terápia. Az „eredményt” nem emberek mérik le, hanem Isten. Dicséretet és jutalmat se várjon érte senki. A *misszió*nak a hívő ember és gyülekezet olyan életfunkciójának kell lennie, mint az emberi szervezetnél, a légzés, táplálkozás, növekedés, stb. Ahogy ezekért sem jár jutalom és dicséret, úgy a *misszió*ért se várja senki.

Ugyanakkor, Isten eszközeiként is gondok, problémák, csődök okozói lehetünk a *misszió*ban. A teljesség igénye nélkül tekintsünk át néhány ilyen okot, hogy miért is:

a) Szerepelni vágyás

A misszió tovaterjedő tüzét megállítani szinte nem lehet. Még diktatúrák sem tudták, tudják (pl. Kína). A szerepelni akarás, vágyás viszont jeges víz a *misszió* tüzére. Mindent kioldhat. Ezért fontos lelki kontrol alatt végezni a *missziót*. Ha ezt valakin észreveszik, akkor vissza kell hívni a szolgálatból. A *misszió*ban sztárokra nincs szükség. A *misszió* „kerekeinek kenőolaja” az alázat.

b) Egyéni feladat helyett másolás

A Bibliában egy tragikomikus figuráról olvashatunk, Simon mágusról, aki utánozni próbált (ApCsel 8,18-20). Ez nem megy. Isten saját, testre szabott feladatot ad a *misszió*ban, egyénnek és gyülekezetnek egyaránt. Vannak tapasztalatok, általánosak és konkrétak. Ezekből tanulni lehet és kell, de nem lehet egy az egyben másolni. A *misszió*ban a kopírozás nem csak szánalmas, hanem a Lélek nem ad hozzá erőt, bölcsességet, találékonyságot, stb. és ezért egy idő után kifulladás a lelkesedés, a „szalmaláng ellobban”.

c) Egyénieskedés

A *missziói* munka még akkor is csapatban történik, ha a „fronton” egy ember van. Mögötte kell lenni háttérnek. De inkább a közös „frontharcos” munka a tipikus. Ilyenkor előfordul, hogy az egyiknek alá kell vetnie ötletét, szándékát, módszerét, stb. mások alá. Ha ez nem következik be, a *missziót* végzők között hasadás következhet be. (ApCsel 15, 37-40) A közösen végzett szolgálatban az egyénieskedés kioltja, vagy gyengíti az erőket (kétfelé húznak). Ezért veszélyes.

d) Kiegészítés (amikor a *missziót* végzőnek nincs lelkipályozója)

Isten meggazdagítja a *misszió* által egyént és gyülekezetet, - mint ahogy erről már volt szó – de ez nem annyit jelent, hogy a sátán támadásainak nincs kitéve a szolgálatot végző. Ellenkezőleg: lelkileg minél „elhanyagoltabb” terepen dolgozik, vagy a Lélek a szolgálata nyomában ébredést indít, annál inkább ki lesz téve a támadásoknak és annak, hogy az ellenség legyengítse. Ezért lényeges, hogy a *missziót* végzőnek legyen lelkipályozója, akivel mindent megbeszélhet, akinek gyónhat, aki imádságban kiemelten hordozza. Ha nincs ilyen lelki testvér, akkor a kiegészítés elfásultság, bekövetkezhet.

e) Túlvállalás

Isten nem akarja, hogy az ő szolgálói megszakadjanak. A *misszió*ban mindig több lesz az el nem végzett feladat, mint az elvégzett. Ez azt jelenti, azt, hogy a *missziót* végzőnek nem kell „minden hegyet megmászni”. Istennek nem munkamániásokra, hanem Őrá figyelőkre van szüksége. Ő pedig tudja képességeink, erőnk, időnk, stb. határait. Csak figyeljünk rá!

Ellenkező esetben a „leghívőbb” szolga is belebetegszik a szolgálatba. Ez pedig senkinek nem célja, főleg nem a küldő Gazdáié.

f) Elbizakodottság, éhség a sikerre

„Nekem ez már megy; ebben már rutinom van; ennél volt már sokkal nehezebb missziói munkám” stb. Isten óvjon az ilyen hozzáállástól, mert a vége, biztos bukás. Nem siker kell, hanem, - ahogy erről már volt szó – alázat. E nélkül nem megy a *misszió*. Csendben figyelni az Úrra, - csak ez viheti előre az Ő csodálatos ügyét.

g) A „belső szoba” elhanyagolása

A „belső szoba” az Istenre figyelés helyszíne, a lélek csendes zuga. Az a hely, ahol időt szánva, találkozni lehet a Küldővel. Azzal az Úrral, aki beszél kedves „edényével”. Luther minél elfoglaltabb volt annál többet imádkozott és volt négy szemközt az ő Urával. Ha ez a „belső szoba” elhanyagolt, tele van minden kacattal (mindenre van idő, csak az imádkozásra és az igeolvasásra nincs), vagy soha nem, esetleg alig látogatott, akkor ez a *misszió* rovására megy.

